

Romeguera o esbarzer.- *Rubus ulmifolius*, família de les rosàcies. Planta arbustiva perenne, sarmentosa, de tiges llargues robustes, arquejades o procumbents, anguloses i proveïdes de forts agullons falciformes. Els fruits bacciformes, formen una pluridrupa anomenada móra.

Després de nombroses assemblees per triar el nom, hem pensat que aquest és el que més s'escau a la línia editorial de L'Esbarzer, volem fer servir els agullons en la crítica, però també, ésser dolços com la móra en el diàleg.

La romequera D'arenys de Munt

Què passa amb la C-32?

Al 2021 ha d'acabar el peatge de l'autopista del Maresme. El Govern de la Generalitat, del que depèn la concessió d'aquesta autopista, va adoptar el compromís de complir la Declaració del Maresme impulsada per la Plataforma Preservem el Maresme, que demana:

- Convertir l'autopista C-32 Montgat-Palafolls en una via ràpida de comunicació comarcal i lliure de peatge per l'any 2016
- Recuperar la façana litoral convertint la N-II en una via cívica.
- Establir un nou model de mobilitat basat en la sostenibilitat, l'ordenació del territori i el transport públic.

MULTIREFERÈNDUM

No creiem en preguntar per preguntar, per quedar bé i perquè així el govern es pugui netejar la cara davant. Entenem que no ha de servir perquè els polítics traslladin les responsabilitats a la ciutadania d'allò que no s'atreveixen a fer.

Joan Peiró: 75 anys del seu afusellament

Una figura coneguda i apreciada al Maresme. Com a referent polític, segueix viu en l'imaginari col·lectiu. És coneguda la seva relació amb el Forn del Vidre (Cooperativa del Vidre) de Mataró, ell ajudà a la seva fundació quan s'instal·là a la ciutat el 1925, fou en aquest període quan realitzà una tasca considerable per a la fixació de la línia ideològica i organitzativa de la CNT.

Als 86 anys de la proclamació de la República Catalana

Cal extreure conclusions d'aquesta constant històrica, com a element de mobilització per a engegar un procés de revolució democràtica, que permeti dotar-nos d'un Estat propi.

"Si l'aigua cau, tot floreix", deia Manuel de Pedrolo

arenysdemunt@cup.cat
facebook.com/arenysdemuntcup
Twitter: @CUPArenysdeMunt

CONTACTA'NS per dir la teva, col·laborar amb nosaltres o començar a treballar plegades!

Revista realitzada per:

Què passa amb la C-32?

Davant la possibilitat de la fi dels peatges i de la seva concessió a Abertis -que compta amb el consens de la població i les forces polítiques i cíviques- implica a curt o mitjà termini el desmantellament dels peatges físics. Cal pensar en com recuperem els grans espais públics que ara ocupen. Ens sembla imprescindible que els ajuntaments blindin urbanísticament i urgentment aquest espais formats per les cabines, accessos amb grans giratoris i instal·lacions molt diverses. Ja que si no es limiten urbanísticament els seus usos, els espais seran pols d'atracció per a la ubicació de complexos comercials o residencials que actuaran com a hams pels taurons de l'especulació immobiliària i les cadenes del gran comerç i oci massificat.

Per contra, creiem que cal donar-los una ocupació ben diferent. Aquests espais són una gran oportunitat per restaurar grans peces de paisatge trinxat per l'autopista; el nostre cas, juntament amb el de Palafròlles, és un dels més afectats i per tant tenim l'oportunitat de retornar part de la morfologia, ara trencada, del relleu. El retorn paisatgístic podria reforçar el caràcter de separador verd entre els municipis afectats ubicant-hi espais enjardinats o agrícoles amb pantalles arbrades als marges de l'autopista. La permeabilització d'aquestes grans superfícies aportaria grans quantitats d'aigua als aqüífers i disminuiria els cabals dels desguassos actuals. En alguns casos podria restituir-se el curs dels torrents afectats. Altra vegada, el nostre és un dels casos paradigmàtics.

“Cal planificar mobilitat i urbanisme alhora”

Desmantellar els peatges per restituir la terra al poble, planificant-hi espais verds i agrícoles, valorant la possibilitat de recuperar trams de camins tradicionals o d'ubicar-hi vials per a vianants i bicicletes, aparcaments arbrats lligats a xarxes d'autobús interurbà intermodal dins la potenciació d'aquest servei, són propostes que podrien generar opcions engrescadores possibilitant, alhora, processos participatius que haurien de generar-se amb visió de planificació intermunicipal i mancomunada. Aconseguir aquestes restauracions seria una exemplificació real i simbòlica del retorn del deute ambiental i territorial que hem heretat i ens faria avançar en una nova cultura del territori.

Paral·lelament, els possibles nous accessos projectats a la C-32 podrien actuar també com a pols d'atracció de les activitats econòmiques citades anteriorment (complexos comercials o residencials) que tanta contradicció generen amb el discurs de la defensa del nostre petit comerç. Per tant, caldria també estudiar el «blindatge urbanístic» dels possibles nous accessos projectats a la C-32, és a dir, que sapiguem fins ara, la zona de Vall de Gata com un dels que més ens afecta actualment. Tenint en compte que les propostes del Pacte de Mobilitat Sostenible del Maresme elaborades per la Generalitat contempnen la necessitat d'elaborar plans de mobilitat intermunicipal, entenem que aquesta eina de planejament hauria d'incorporar aspectes urbanístics com el que exposem.

Entenem que ara més que mai, tenint en compte la urgència ambiental que suposen els escenaris de canvi climàtic i crisi energètica, i d'exhauriment del sòl i col·lapse de la mobilitat a la comarca, cal planificar mobilitat i urbanisme alhora, evitant que els canvis en infraestructures generin expectatives que impliquin un augment de la mobilitat en vehicle privat com és el cas del complexos comercials o urbanitzacions disperses entrant en clara contradicció amb l'objectiu de mobilitat i territori sostenible que es pretén en la nova ordenació de la mobilitat.

Multireferèndum: què en pensem

La CUP d'Arenys de Munt hem celebrat sempre l'atreviment del govern a dur a terme un multireferèndum a la ciutadania i hem participat activament en la comissió que l'ha fet possible. Ara bé, al nostre entendre aquests processos són per preguntar sobre temes de gran importància i que poden dur-se a terme de manera efectiva. No creiem en preguntar per preguntar, per quedar bé i perquè així el govern es pugui netejar la cara davant. Per exemple, la proposta de fer la Riera exclusiva per a vianants ens agrada, però volem que el govern se la cregui igual que totes les altres. I entenem que el multireferèndum no ha de ser l'eina que els polítics utilitzin per traslladar les responsabilitats a la ciutadania d'allò que no s'atreveixen a fer. Per a nosaltres, des del primer moment que es convoca aquest és vinculant, de bon grat confiem que la majoria de les veïnes assistiran a les urnes per dipositar les seves butlletes, així que seguirem vetllant perquè es respecti l'opinió de la gent i es segueixi treballant amb i pel poble.

JOAN PEIRÓ: 75 ANYS DEL SEU AFUSELLAMENT

En molts dels discursos, articles, en els quals es fa una anàlisi de la seva trajectòria política i personal, indestriables l'una de l'altra, trobem que es ressalta, per damunt de tota altra consideració, la seva bondat, sovint se'l presenta com una mena de sant laic, obviant o menystenint la seva trajectòria de revolucionari. Creiem que algunes vegades aquest fet és el resultat del desconeixement de la seva producció intel·lectual, en d'altres hi ha una voluntat, per part de sectors benestants i benpensants, de recuperar la seva imatge, la del ideòleg del trentisme, dels Sindicats d'Oposició, que el (1933) se separaren de la CNT disconformes amb l'hegemonia de la FAI.

“Amb Decret de Col·lectivitzacions d'Indústries i Comerços del Govern s'iniciava un model d'economia mixta, de socialisme autogestionari”

A l'article *Els Consells d'Economia, Llibertat*, Mataró, 26 d'agost del 1936, escriu: *Són aquests elements els Consells d'Economia, organismes la finalitat dels quals és la de servir de guiatge per a l'endegament del nou ordre econòmic-industrial, i aquest guiatge, que no és més que la base de les estructuracions sociològiques superiors a la societat capitalista, serà un formidable i immediat ajut per a la pràctica no sols del control de l'economia de la indústria, sinó, més a més, per als assaigs de col·lectivització de les indústries.* És a dir, que s'avança en dos mesos al Decret de Col·lectivitzacions d'Indústries i Comerços del Govern de la Generalitat del 24/10/1936, pel qual s'iniciava un model d'economia mixta, de socialisme autogestionari, pel qual els obrers accedien al control de la producció i gestió de

les empreses. Aquest Decret fou possible pel treball de formiga, de molts anys de pràctica i pedagogia revolucionària del moviment obrer, dels seus ateneus, cooperatives, escoles racionalistes, xarxes de suport mutu, que fixaren un model econòmic i social alternatiu al capitalista.

Joan Peiró era un sindicalista revolucionari, lluny del sindicalisme groc del pacte i la submissió, de la genuflexió continuada, del burocratisme, del servei als interessos de l'oligarquia i l'Estat com a òrgan de control polític. Era el representant d'un sindicalisme de classe, que no hauria acceptat el Pacte de la Moncloa (1977), en contra dels interessos dels treballadors, i tot el seu corol·lari dels pactes de Toledo. Ell fou un protagonista destacat de les transformacions revolucionàries del període 1936-'39, des dels seus càrrecs com a Ministre d'Indústria amb el govern de Largo Caballero, el novembre de 1936, i com a Comissari General d'Energia Elèctrica el 1938, o en la seva continuada tasca de reflexió teòrica.

Dos punts cabdals destaquen del seu pensament, el de la violència i la justícia revolucionària, i el de l'ètica necessària en la construcció de la nova societat, sobre el primer punt transcriu el que Peiró va escriure a *La pistola amb la Creu, a Combat* de Mataró el 18 d'abril del 1936, *El que no sabem és que hi hagi al món cap poble que hagi canviat el seu règim polític sense un xoc violent entre les dues forces antagòniques, les quals, en tota ocasió, han aportat a la lluita la inevitable contribució de sang, d'una sang a l'escalf de la qual es forgen els herois vençuts i els símbols dels règims triomfants.* El que ell escriu sobre ètica revolucionària ens recorda alguns fragments de l'obra del Che, Ernesto Guevara, quan parla de la construcció socialista de l'home nou, i dels estímuls morals en la construcció del socialisme, és curiós de constatar els punts de coincidència entre tots dos, malgrat la diferència en el temps i el context polític. Així en l'article citat llegim: *Les conquestes materials, sobretot les econòmiques, res no signifiquen, són una cosa efímera, si no recolzen damunt de bases morals, com són les conquestes socials, la medul·la de les quals estigui representada per l'afirmació de la personalitat col·lectiva del proletariat.*

Pensem que el millor homenatge que es pot retre a l'anarcosindicalista Joan Peiró, afusellat amb sis cenetistes més al Camp de Tir de Paterna (País Valencià), el 24 de juliol del 1942, és estudiar, difondre la seva ideologia, lluita i les conquestes del moviment obrer català, que ell amb el seu esforç i sacrifici feren possibles. Una vida al servei d'un sindicalisme transformador, revolucionari, com a pas previ a la construcció d'una societat igualitària.

“Una vida al servei d'un sindicalisme transformador, revolucionari, com a pas previ a la construcció d'una societat igualitària.”

ALS 86 ANYS DE LA PROCLAMACIÓ DE LA REPÚBLICA CATALANA

Des de l'El cal analitzar què representà la proclamació de la República Catalana, perquè enllaça amb l'intent de proclamació de l'Estat Català a Barcelona el 1873, amb la Constitució provisional de la República Catalana a l'Havana el 1926 i amb la proclamació de l'Estat Català de la República Federal Espanyola el 1934. Cal extreure conclusions d'aquesta constant històrica, com a element de mobilització per a engegar un procés de revolució democràtica, que permeti dotar a la nació d'un Estat propi.

La proclamació de la República Catalana fou un acte de sobirania, de coherència política, revolucionari, que comptà amb el suport implícit del moviment obrer català. Fou sobretot un acte simbòlic, que demostrà que les reivindicacions nacionals fins aleshores segrestades per la burgesia de la Lliga Catalana des del 1901, passaren a ésser hegemoneitzades per sectors de la de la petita burgesia i la classe obrera. En les manifestacions del 14 d'abril del 1931 la consigna: *Visca Macià mori Cambó!!* Indicaven aquest canvi de rumb.

Hem de remarcar les característiques de la proclamació de la República Catalana, com a Estat integrant de la Federació Ibèrica, és a dir, la voluntat d'esdevenir Estat, per l'exercici del dret democràtic a l'autodeterminació. El projecte d'Estatut de Núria del 1931, recull: la Diputació de la Generalitat de Catalunya, en la redacció del projecte únic d'Estatut, ha partit del dret que té Catalunya, com a poble, a l'autodeterminació.

Una de les raons que expliquen el fracàs de la nounada República Catalana, fou que no hi havia una força militar per a defensar-la, no es consolida l'organització d'una guàrdia cívica, i que dins d'ERC els plantejaments federalistes eren hegemònics. F. Macià intenta trobar un equilibri entre l'audàcia política de la proclama i els límits reals de la força de la qual disposava.

“La proclamació de la República Catalana fou un acte de sobirania, de coherència política, revolucionari, que comptà amb el suport implícit del moviment obrer català”

“Si l'aigua cau, tot floreix”, deia Manuel de Pedrolo

I ho deia perquè l'aigua és un element escàs i valuós, imprescindible per la vida, que fins i tot va ser declarada un dret humà per l'ONU el 2010. Malgrat tot, l'aigua, avui, a casa nostra i des de ja fa dies, és bàsicament una font de negoci milionari per uns pocs. A l'Àrea Metropolitana de Barcelona (AMB), Agbar controla el subministrament domiciliari de l'aigua mitjançant l'empresa mixta Aigües de Barcelona.

Arenys de Munt tenim la sort de poder comptar amb Aigües d'Arenys. L'aigua gestionada a través d'una empresa 100% pública que reverteix els beneficis en el municipi, ja sigui amb millores de la xarxa com en tarificacions de caire social. Quan vam estar al govern vam treballar per potenciar l'empresa municipal GUSAM i vam poder pactar mantenir el servei d'aigua en mans públiques com a mínim durant 25 anys més.

Més informació a:
<http://www.aiguaesvida.org>

Intercanviem. Aigua pública

Aigües de Barcelona, l'empresa mixta metropolitana, ha obtingut uns guanys de 29 milions d'Euros al 2015, un 34% més que l'any anterior.

Les empreses privades **AGBAR** i **AQUALIA**, sota diferents noms i marques comercials, controlen l'accés a l'aigua de més del 78% de la població de Catalunya. Ja en tenim prou d'aquesta màfia!

A Europa un 70% de la població viu sota un model públic de gestió de l'aigua. A Catalunya tan sols un 17%. I ens preguntem: Quin model volem?

MOU FITXA PER LA PÚBLICA

**MATRICULA'T
A L'ESCOLA PÚBLICA
LA DE TOTES!**